

РЕШЕНИЕ

№ 6814

гр. София, 19.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Слава Гьошева

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **11893** по описа за **2025** година докладвано от съдия Слава Гьошева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на К. М. Б., ЕГН [ЕГН], чрез адв. П. Ф., срещу Решение № 3674/13.10.2025 г. по адм. дело № 9806/2025 г. по описа на Софийския районен съд /СРС/, 19 състав, с което е потвърдена Заповед за задържане № 7055зз-10/11.06.2025 г., издадена от полицейски служител при МВР, отдел „Вътрешна сигурност“- разузнавач II степен М. Й. К..

В касационната жалба се съдържат оплаквания за неправилност на съдебното решение, като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила - касационно основание по чл. 209, т. 3 от АПК. Жалбоподателят поддържа, че неправилно и необосновано съдът е приел, че оспореният административен акт съдържа фактически и правни основания за издаването му. Намира оспорената заповед за задържане за неправилна, необоснована и несъответстваща на целта на закона, поради което следва да бъде отменена. Прави се искане обжалваното решение да бъде отменено, както и да се отмени заповед за задържане с рег. № 7055зз-10/11.06.2025 г.

В съдебно заседание касатора не се явява, чрез упълномощения си представител адв. Ф. поддържа жалбата си и моли да се уважи. Претендира разности съгласно представен списък.

Ответникът по касационната жалба – М. Й. К. –полицейски служител при отдел вътрешна сигурност към МВР не се представлява, не се явява.

Прокурорът дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и моли да се остави в сила решението на СРС.

Настоящия касационен състав, като обсъди събраните по делото доказателства, наведеното от жалбоподателя касационно основание, доводите и становищата на страните и като извърши на основание чл. 218, ал. 2 от АПК служебна проверка на валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното съдебно решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в законово установения срок, от лице с правен интерес и надлежна процесуална легитимация по см. на чл. 210, ал. 1 от АПК и е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

С решение № 3674/13.10.2025 г. по адм. дело № 9806/2025 г. по описа на Софийския районен съд /СРС/, 19 състав е била потвърдена заповед рег. № Заповед за задържане № 7055зз-10/11.06.2025 г., издадена от полицейски служител при МВР, отдел „Вътрешна сигурност“- разузнавач II степен М. Й. К., с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР е било наредено задържане на К. М. Б. ЕГН [ЕГН] за срок от 24 часа. Като фактическо основание за задържането е посочено чл.210, ал.1, т.5 във вр. с чл.209, ал.1 от НК- ДП № 225/25 г. по описа на СО- СГП.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл. 219, ал. 1 АПК.

Първостепенният съд е събрал относими писмени доказателства и въз основа на тях е приел следното: оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената писмена форма и има изискуемото съдържание по чл. 74, ал. 2 ЗМВР, като е посочено и правното основание, а именно – чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Достигнато е до заключение, че представената фактическа обстановка е лаконична, но не дотолкова, че да ограничи правото на защита на задържаното лице. Към момента на издаване на обжалваната заповед полицейските органи са разполагали с достатъчно данни за противоправното поведение на касатора, което можело да се квалифицира като престъпление от общ характер. Обоснован е извод, че тази принудителна административна мярка (ПAM) е имала за цел да неутрализира вероятното въздействие на извършителя върху доказателствата, свързано с тяхното укриване, съчетано с гарантирането на възможността на органите на МВР да проведат и други действия по реда и способите на НПК, с които да проверят първоначално установените данни за извършено престъпление по чл. 209 НК. Временното ограничение на правото на свобода на К. М. Б. е било предприето, за да се възпрепятства укриването на лицето и осуетяването по друг начин на наказателното преследване, както и да бъде обезпечено изясняването на конкретния случай, чрез започване на действия по разследването, като идентифициране, разпознаване и т. н.

По смисъла на чл. 220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

Настоящата инстанция приема, че решението е правилно, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 във вр. ал. 2 от НПК. Съображенията за това са следните:

В касационното производство не се решава материалноправния спор между страните, а същото има за предмет преценката относно правилността, респ. допустимостта и действителността на въззивното решение. Касационният съд изследва съответствието на решението с материалния закон, въз основа на фактите, установени от първата инстанция. Дейността му се свежда единствено до проверка, дали фактите са подведени вярно под хипотезата на правната норма и дали правилно са приложени предвидените в нея правни последици.

Споделят се съображенията на СРС, НО, 19-и състав, че в хода на административното

производство не са извършени нарушения със съществен характер, които да са ограничили или накърнили упражняването на правото на защита на К. М. Б. в пълен обем.

Неоснователни са доводите за материална незаконосъобразност на оспорения административен акт. Разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР – посочена като правно основание за издаването му, овластява полицейските органи да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. За ефективното изпълнение на основните задачи на МВР, полицейските органи могат да вземат мерки за предотвратяване и разкриване на престъпления и нарушения на общественения ред, включително и да постановяват ПАМ, ограничаващи временно правата на определени лица. Предпоставка за 24-часовото задържане е наличието на данни, от които може да се направи обосновано предположението, че задържаното лице е извършило противоправно деяние. Целта на задържането е да се предотврати възможността лицето да се укрие и спрямо него да не може да бъде проведено предварително разследване. Ето защо, възможността на органите на МВР да приложат процесната ПАМ е дейност, свързана с разкриването на престъпление, а не с наличието на вече доказано такова.

Следва да бъде разяснено, че понятията "данни" по смисъла на ЗМВР и "достатъчно данни" по чл. 207, ал. 1 НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление от конкретно лице или от неизвестно такова. При налагането на процесната ПАМ са нужни само данни за извършено престъпление от задържаното лице или съпричастност от негова страна към деянието.

В случая събраните по делото доказателства установяват, че Б. е задържан във връзка с данни за извършено престъпление по чл.210, л.1, т.5 във вр. с чл. 209, ал.1 НК, за което е образувано досъдебно производство № 225/2025 г. по описа на СО- СГП и пр. пр. № 28583/2025 г. В оспорената заповед е посочено наличието на данни за извършване на общественоопасно деяние, което осъществява състава на престъплението измама, квалифицирано от органа по чл. 209 НК. С оглед това са били налице материалноправните предпоставки за издаване на заповедта за задържане като фактическите основания се потвърждават от събраните по делото доказателства и кореспондират с посоченото в акта правно основание. В преписката се съдържат писмени доказателства, от които да се установи, защо е бил задържан касаторът, каква е неговата съпричастност към извършването на конкретното противоправно деяние. За органите на реда е било от значение, че са съществували данни за реализирана от К. М. Б. противоправна проява и именно с оглед изясняване на обстоятелствата по нея, се е налагало упражняването на принуда. Същевременно, съгласно Тълкувателно решение № 16/1975 г. на Общото събрание на гражданските колегии на Върховния съд, мотивите за издаване на административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия него и да се съдържат и в други документи от административната преписка – докладни, актове за установяване на административни нарушения, нарочно съставени мотиви или други писмени доказателства. В Решение от 25.05.2023 г. по дело № С-608/21, Съдът на Европейския съюз /СЕС/ приема, че се допуска прилагането на национална правна уредба, според която основанията за задържане на лицата, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, включително информацията за престъпното деяние, могат да бъдат изложени в документи, различни от акта за задържане. Не се допуска обаче тази информация да бъде съобщена на посочените лица само при евентуално оспорване на законосъобразността на задържането по съдебен ред, а не в момента на лишаването от свобода или в кратък срок след началото на същото.

Изведените от практиката на Европейския съд по правата на човека принципи по прилагането на чл. 5, § 1, б. "с" от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, отнесени към

настоящия случай, водят до извод, че е съществувала реална необходимост от охрана на обществения интерес, който е предпочетен над правото на зачитане на личната свобода на К. М. Б..

Въззивният състав на СРС всеобхватно е обсъдил доказателствения материал, посочил е кои факти и обстоятелства, включени в предмета на доказване приема за установени и на каква доказателствена основа. Прегледът на атакувания съдебен акт не установява да са игнорирани доказателствените искания на касатора. Въззивният съд е изпълнил задълженията си, произтичащи от разпоредбата на чл. 339, ал. 2 НПК, като е отговорил на всички възражения на защитата, ясно е посочил кои доказателства кредитира и поради какви причини.

Действително по делото не са установени данни за възпрепятстване на действията на полицейските служители от Б. след задържането му. Не това обаче е фактическото и правното основание за издаване на оспорената заповед. Към момента на задържането полицейските органи не са разполагали с всички данни за неговата съпричастност към престъплението.

В заключение, решението от 13.10.2025 г. е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл. 218, ал. 2 АПК във вр. чл. 209, т. 1 и т. 2 АПК.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. -град, X касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 АПК във вр. чл. 72, ал. 4 ЗМВР

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3674/13.10.2025 г. по адм. дело № 9806/2025 г. по описа на Софийския районен съд /СРС/, 19 състав.

Решението е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: